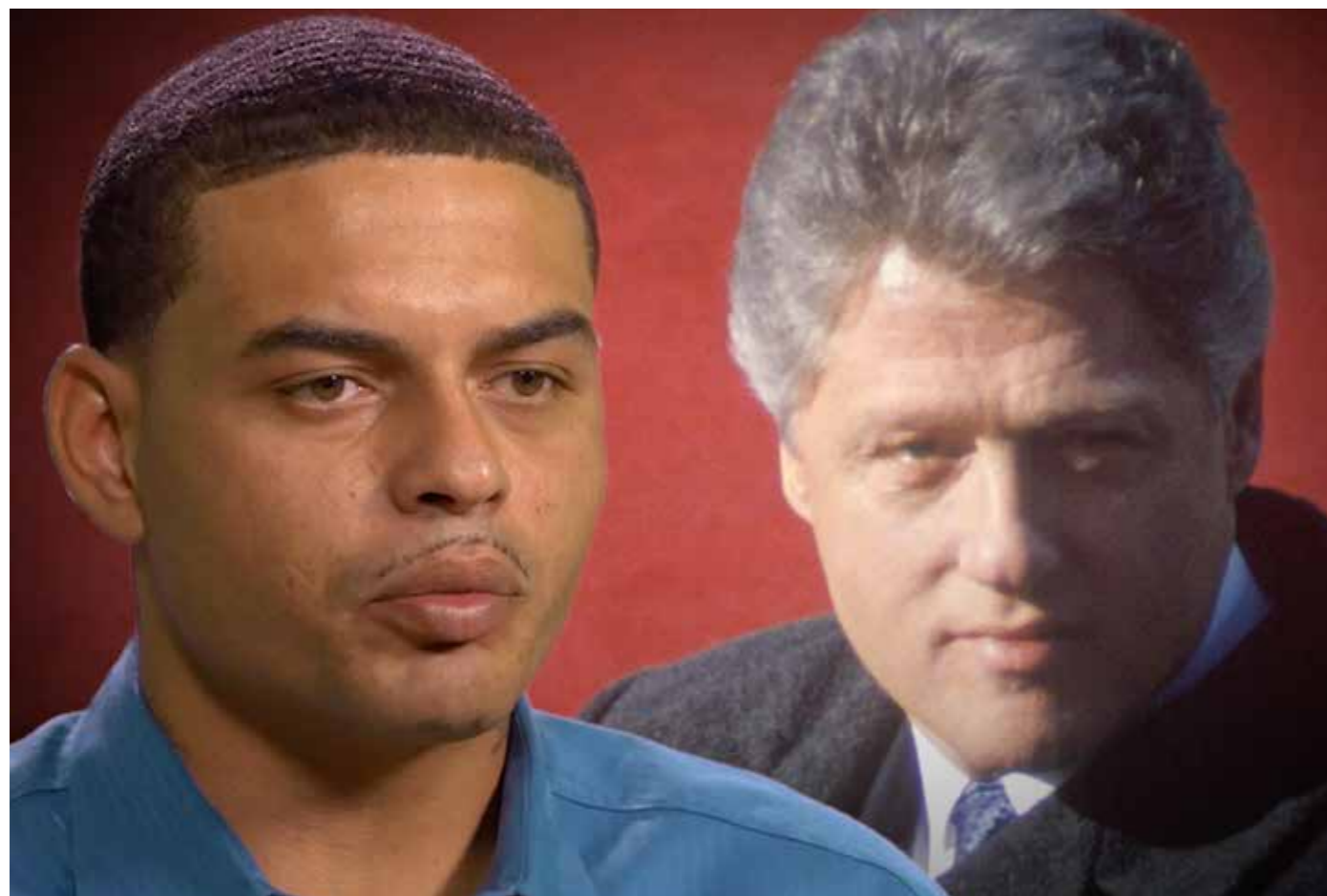

Interview de met vermeende bastaardzoon van Bill Clinton en een hoertje

‘Bill Clinton is mijn vader’

Nu de presidentsverkiezingen in Amerika hun hoogtepunt naderen, eist Danney Williams de aandacht op. Althans, dat probeert hij. De 30-jarige inwoner van Little Rock, Arkansas, beweert dat hij de buitenechtelijke zoon is van oud-president Bill Clinton en een hoertje. TEKST FRANK WAALS

► Het verhaal van Bill Clinton en zijn bastaardkind doet al langer de ronde, maar nu pas lijkt de hoofdrolspeler, de inmiddels 30-jarige Danney Williams, echt te willen doorpakken om zijn vaderlijke erkenning in bezit te krijgen. Volgens Danney's moeder Bobbie Ann Williams zouden zij en Clinton in de jaren tachtig in totaal dertien keer seks met elkaar hebben gehad, steeds tegen betaling van tweehonderd dollar. Soms met z'n tweeën, soms in een trio, maar altijd in het geheim. Bill was op dat moment al samen met Hillary, en vervulde als gouverneur van Arkansas één van zijn eerste publieke functies. Middels petitie en een crowdfundingactie

probeert Williams nu genoeg geld bij elkaar te verzamelen om de kosten van een rechtszaak te kunnen ophoesten. Opmerkelijk genoeg zegt hij hier maar liefst twee tot drie miljoen dollar voor nodig te hebben. Een oud-president dwingen tot een DNA-test is namelijk niet zonder slag of stoot geregeld. Voorlopige tussenstand: 2500 dollar. Nieuwe Revu legde in maart van dit jaar voor het eerst contact met Williams, die aanvankelijk enthousiast reageerde op ons verzoek eens met hem te praten. Later leek hij het pro-

ces opzettelijk te vertragen. Voor optimaal financieel gewin was het voorjaar van 2016 misschien nog iets te vroeg.

‘Al mijn hele leven hoor ik dat ik op hem lijk. Van ogen tot mond; ik ben een donkere Clinton’

De mogelijke Clinton junior schermde in de vele chatsessies die we met hem hadden voortdurend met namen van advocaten en ‘mediamangers’, waarvan het nog maar de vraag is of ze ook daadwerkelijk zijn belangen behartigen. ‘Maak je geen zorgen, het komt goed en we gaan het snel regelen,’ aldus Williams. ‘Ik wil dit heel graag doen en ben dankbaar voor jullie buitenlandse aandacht. Publiciteit helpt mij naar mijn doel. Mijn manager

heeft in het verleden een aantal maanden in Utrecht en Rotterdam doorgebracht. Zijn naam is George Gates IV.’ Enkele weken later heet de beste man ineens Gino Martin. Per mail en een enkele keer telefonisch hebben we contact. In dat gesprek refereert George (of Gino) ook al aan Rotterdam en Utrecht. Afgesproken werk?

Kort daarna staakt hij het contact weer. Ook in Amerika lijkt Danney Williams er een sport van te hebben gemaakt de media op het verkeerde been te zetten. Journaliste Olivia Nuzzi van *The Daily Beast* laat ons weten exact dezelfde ervaring met hem te hebben. ‘Jullie verhaal, inclusief de namen van managers, komt overeen met dat van mij,’ aldus Nuzzi. Waarom zoekt Williams op zo’n vreemde manier de aandacht om dit vervolgens weer een halt toe te roepen? Creëert hij handige inkomsten door nooit volledig openheid van zaken te geven, en zo altijd wel iets verkoopbaars over te houden?

Peperdure bloedmonsters

Nadat we lang aandringen en aangeven sowieso tot publicatie over gaan, komt Williams – zeven maanden na ons eerste contact – eindelijk zijn belofte na. ‘Ik eis een DNA-test van Bill Clinton omdat een eerdere test uit 1999 niets waard is. Een Amerikaans entertainmentblad nam in dat jaar enkele bloedstalen van mij af om te vergelijken met die van Clinton. Volgens de hoofdredacteur wees de test vervolgens uit dat we geen familie van elkaar zijn. De arts die het proces leidde, heeft echter belangen bij het tijdschrift en is goed bevriend met Bill. Van hem zijn ook nooit resultaten openbaar gemaakt, dus ik vrees slachtoffer te zijn geworden van een politiek spel.’ Williams vergeet hier echter bij te vermelden dat zijn moeder zeventien jaar geleden door hetzelfde tijdschrift vorstelijk is betaald voor zijn bloedmonsters. Een bedrag dat voor de armlastige familie als geroepen kwam.

Williams vervolgt: ‘Ik twijfel er niet aan dat Bill mijn vader is. Al mijn hele leven hoor ik dat ik op hem lijk. Van ogen tot mond; ik ben een donkere Clinton. Diep van binnen moet hij dat

ook voelen. Waarom stuurde hij mij anders als kind verjaardagscadeautjes en ontving mijn moeder maandelijks een toelage? Toen hij eenmaal president was, stopte dat overigens direct en nog steeds heb ik hem nooit de hand kunnen schudden. Nu ik zelf vader ben, weet ik hoe belangrijk het is een goede band te hebben met je kinderen. Door alle ellende overwoog ik ooit zelfmoord, maar nu roept mijn omgeving juist dat doorgaan met mijn strijd tegen de gevaarlijke Clintons weleens mijn dood zou kunnen betekenen.’

‘Waarom stuurde hij me anders als kind verjaardagscadeaus en ontving mijn moeder maandelijks een toelage?’

Wanneer we Williams vragen waarom hij zowel Bill als Hillary niet aansprak toen hij beiden dit jaar bezocht bij zogenaemde *rallies*, worden we weer terugverwezen naar zijn mediamanager, die opnieuw een nieuwe naam heeft. Lindell Palmer deze keer, maar ook mails naar hem blijven onbeantwoord. Totdat hij ineens opduikt in de chat met Williams: ‘Meneer Williams’ doel is enkel en alleen contact maken met zijn *African-American audience*. Zijn huidskleur moet de boventoon voeren nu het een politiek getouwtrek dreigt te worden,’ luidt het antwoord. Wederom een draai in een zaak die voor Williams het best lijkt te gedijen wanneer het omgeven blijft met vaagheden. **R**

De jonge Clinton en Williams: er zijn inderdaad gelijkenissen.

